

Sygn. akt III AUz 61/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSA Edyta Buczkowska - Żuk

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 kwietnia 2016 r. sygn. akt VII U 600/14

postanawia:

oddalić zażalenie

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górską SSA Edyta Buczkowska - Żuk

Sygn. akt III AUz 61/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podjął zawieszony postępowanie (pkt I) oraz umorzył postępowanie w sprawie (pkt II).

Sąd I instancji wskazał, że ubezpieczony S. T. wniósł odwołanie od decyzji odmawiającej mu przyznania prawa do renty z uwagi na nieudowodnienie 5 letniego okresu składkowego w ustawowo wskazanych dziesięcioleciach. Ubezpieczony w odwołaniu podniósł, że od września 2009 r. był zatrudniony w (...) w L.. Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie ustalenia stażu ubezpieczeniowego wraz z okresami zagranicznymi organ rentowy wydał decyzję z 30 października 2015 r. przyznającą ubezpieczonemu prawo o renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2013 r. Decyzją z 1 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2013 r. do 28 lutego 2019 r.

Mając na uwadze treść art. 477¹³ k.p.c. oraz art. 355 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy postępowanie umorzył.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł ubezpieczony, zarzucając naruszenie art. 57 ust. 1 i art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. Skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uchylene rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania zawartego w pkt 2 postanowienia. Ewentualnie domagał się uchylene zaskarżonego postanowienia w części stanowiącej rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania zawarte w pkt 2 i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego jej rozpatrzenia oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał, że zostało mu przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z dniem 1 sierpnia 2013 r., błędnie przyjmując że niezdolność ta powstała w dniu 4 maja 2013 r., podczas gdy niezdolność ta powstała podczas pobytu w Anglii we wrześniu 2009 r. W ocenie ubezpieczonego podjęcie zawieszono postępowania jest konieczne, gdyż umożliwi wydanie orzeczenia o przyznaniu prawa do renty za okres od września 2009 r. do 1 sierpnia 2013 r. S. T. wskazał także, że ze względu na rodzaj choroby i wynikające z tego faktu rzeczywiste ograniczenie jego zdolności do podejmowania czynności prawnych, nie złożył w 2009 r. wniosku o rentę. Uczynił to niezwłocznie po ustąpieniu tych okoliczności i zakończeniu określonego etapu leczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 477¹³ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji nie ma wpływu na bieg sprawy.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że organ rentowy, poprzez wydanie decyzji z 30 października 2015 r. i z 1 marca 2016 r. zaspokoił roszczenia ubezpieczonego w całości, gdyż w odwołaniu od decyzji z 27 listopada 2013 r. ubezpieczony żądał przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Stąd też wydanie przez organ rentowy w toku sprawy decyzji z 30 października 2015 r. przyznającej ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2013 r. oraz wydanie decyzji z 1 marca 2016 r. mocą której podjęto wypłatę ubezpieczonemu renty od momentu nabycia do niej uprawnień stanowiło podstawę do umorzenia postępowania na podstawie cytowanego wyżej przepisu art. 477¹³ k.p.c.

Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, w zakresie wypłaty wszystkich świadczeń z ubezpieczeń społecznych obowiązuje ogólna reguła, wynikająca z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016, poz. 887), zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Co prawda w myśl art. 100 tej ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, albowiem prawo do świadczenia powstaje ex lege (a nie z mocy decyzji organu rentowego) w dniu spełnienia ustawowych warunków (zob. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 136/00, OSNAPiUS 2002, Nr 18, poz. 441), poza wyjątkiem z art. 100 ust. 2 powołanej ustawy (w sprawie niniejszej nieistotnym). Samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż zależy to od złożenia przez zainteresowanego stosownego wniosku. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS odróżnia bowiem moment powstania prawa od momentu wypłaty świadczenia. Ogólną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest bowiem wypłata świadczenia na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury/renty, lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Istotna jest zatem data wystąpienia z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia.

Tymczasem wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do renty w dniu 14 sierpnia 2013 r., wobec czego prawidłowo organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności i podjął wypłatę świadczenia od 1 sierpnia 2013 r., a więc od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o rentę. Ponieważ

obowiązujące przepisy nie przewidują odstąpienia od tej zasady i możliwości przyznania świadczenia za okres wcześniejszy przed złożeniem wniosku, brak było podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do renty za okres od września 2009 r. do 1 sierpnia 2013 r. Należy podkreślić, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględnie obowiązujący i nie mają na ich gruncie zastosowania zasady współżycia społecznego, a więc nie ma możliwości odstępstwa od istniejących regulacji prawnych, z uwagi na szczególne okoliczności życiowe świadczeniobiorców. Tym samym powoływane przez wnioskodawcę okoliczności dotyczące jego sytuacji zdrowotnej i życiowej nie mogą odnieść skutku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie jako bezzasadne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka SSA Edyta Buczkowska - Żuk